

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (tredje avdelningen)

den 14 december 2005 *

I mål T-369/03,

Arizona Chemical BV, Huizen (Nederländerna),

Eastman Belgium BVBA, Kallo (Belgien),

Resinall Europe BVBA, Brygge (Belgien),

Cray Valley Iberica, SA, Madrid (Spanien),

företrädna av advokaterna C. Mereu och K. Van Maldegem,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av X. Lewis och F. Simonetti,
båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: engelska.

med stöd av

Republiken Finland, företrädd av T. Pynnä och A. Guimaraes-Purokoski, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient,

angående dels en talan om ogiltigförklaring av en rättsakt av kommissionen varigenom avslag meddelas på sökandenas begäran att ämnet kolofonium skall uteslutas från förteckningen över sensibiliserande ämnen i bilaga 1 till rådets direktiv 67/548/EEG av den 27 juni 1967 om tillnärmning av lagar och andra författningar om klassificering, förpackning och märkning av farliga ämnen (EGT 196, s. 1; svensk specialutgåva, område 15, volym 1, s. 19), dels en talan om skadestånd,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden M. Jaeger samt domarna J. Azizi och E. Cremona,

justitiesekreterare: E. Coulon,

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

1. *Relevanta bestämmelser i EG-fördraget*

1 Artikel 95 EG har följande lydelse:

”1. Med avvikelse från artikel 94 och om inte annat föreskrivs i detta fördrag skall följande bestämmelser tillämpas för att nå de mål som anges i artikel 14. Rådet skall enligt förfarandet i artikel 251 och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén, besluta om åtgärder för tillnärmning av sådana bestämmelser i lagar och andra författningar i medlemsstaterna som syftar till att upprätta den inre marknaden och få den att fungera.

...

3. Kommissionen skall i sina förslag enligt punkt 1 om hälsa, säkerhet samt miljö- och konsumentskydd utgå från en hög skyddsnivå och särskilt beakta ny utveckling

som grundas på vetenskapliga fakta. Europaparlamentet och rådet skall också, inom ramen för sina respektive befogenheter, sträva efter att nå detta mål.

...”

2. *Klassificering som farligt ämne*

- 2 I rådets direktiv 67/548/EEG av den 27 juni 1967 om tillnärmning av lagar och andra författningar om klassificering, förpackning och märkning av farliga ämnen (EGT 196, s. 1; svensk specialutgåva, område 15, volym 1, s. 19), i dess lydelse enligt bland annat rådets direktiv 92/32/EEG av den 30 april 1992 (EGT L 154, s. 1; svensk specialutgåva, område 13, volym 23, s. 17), fastställs regler för försäljning av vissa ”ämnen”, vilka definieras som ”kemiska grundämnen och deras föreningar i naturlig eller framställd form, inklusive eventuella tillsatser nödvändiga för att bevara produkternas stabilitet och eventuella föroreningar som härrör från tillverkningsprocessen, men exklusive eventuella lösningsmedel som kan avskiljas utan att detta påverkar ämnets stabilitet eller ändrar dess sammansättning”.
- 3 Sedan antagandet har direktiv 67/548 ändrats vid ett flertal tillfällen, senast genom rådets förordning (EG) nr 807/2003 av den 14 april 2003 om anpassning till beslut 1999/468/EG av de bestämmelser i rättsakter som rådet antagit enligt samrådsförfarandet (enhällighet) som avser de kommittéer som biträder kommissionen när den utövar sina genomförandebefogenheter (EGT L 122, s. 36), och genom kommissionens direktiv 2004/73/EG av den 29 april 2004 om anpassning till tekniska framsteg för tjugonionde gången av rådets direktiv 67/548/EEG (EUT L 152, s. 1).

4 I artikel 4 i direktiv 67/548 i ändrad lydelse (nedan kallat direktiv 67/548), föreskrivs att ämnen skall klassificeras på grundval av sina inneboende egenskaper enligt de i artikel 2.2 i direktivet fastställda kategorierna.

5 I artikel 2.2 föreskrivs att "[m]ed farliga avses i detta direktiv följande ämnen och preparat:

...

k) Sensibiliserande ämnen och preparat: ämnen och preparat som vid inandning eller upptagning genom huden kan framkalla överkänslighet, så att karakteristiska symptom uppstår vid förnyad exponering för ämnet eller preparatet.

l) Cancerogena ämnen och preparat: ämnen och preparat som vid inandning, förtäring eller upptagning genom huden kan orsaka eller öka förekomsten av cancer.

m) Mutagena ämnen och preparat: ämnen och preparat som vid inandning, förtäring eller upptagning genom huden kan orsaka eller öka förekomsten av ärftliga genetiska defekter.

n) Ämnen och preparat skadliga för fortplantningen: ämnen och preparat som vid inandning, förtäring eller upptagning genom huden kan orsaka eller öka förekomsten av icke ärftliga skador på avkomman eller på den manliga eller kvinnliga fortplantningsfunktionen eller -förmågan.

..."

6 I artikel 4.2 föreskrivs att "[d]e allmänna principerna för klassificering och märkning av ämnen och preparat skall tillämpas enligt kriterierna i bilaga 6, utom i fall då andra krav för farliga preparat anges i särskilda direktiv".

7 Artikel 4.3 har följande lydelse:

"I bilaga 1 finns en förteckning över ämnen som klassificerats enligt principerna i punkt 1 och 2, med uppgift om deras harmoniserade klassificering och märkning. Beslutet att ta upp ett ämne i bilaga 1 med harmoniserad klassificering och märkning skall fattas enligt förfarandet i artikel 29."

8 För att ett ämne som klassificerats som "farligt" skall få försäljas krävs att förpackningen förses med en lämplig märkning som bland annat skall innehålla farosymboler, standardfraser (R-fraser), som anger särskilda risker som är förenade med användningen av ämnet, och standardfraser (S-fraser), med skyddsanvisningar för en säker användning av ämnet. Med avseende särskilt på R-fraser ges följande föreskrifter i artikel 23.2 i direktiv 67/548:

"På varje förpackning skall tydligt och outplånligt anges följande:

...

d) Standardfraser (R-fraser) som anger särskilda risker som är förenade med användningen av ämnet. R-fraserna skall överensstämma med vad som

anges i bilaga 3. De R-fraser som skall användas för varje ämne anges i bilaga 1...”

9 I punkt 1.1 i bilaga 6 till direktiv 67/548 föreskrivs följande:

”Syftet med klassificeringen är att identifiera sådana fysikalisk-kemiska, toxikologiska och ekotoxikologiska egenskaper hos ämnen och preparat som kan utgöra en risk vid normal hantering eller användning. För att skydda användaren, allmänheten och miljön måste ämnen och preparat som har farliga egenskaper märkas så att riskerna med dem framgår.”

10 I punkt 1.7.2 tredje stycket i bilaga 6 föreskrivs följande:

”Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 6, kan, när ovannämnda förfarande har följts och det finns risk för inkonsekvens, ett förslag lämnas in om att införa den preliminära klassificeringen i bilaga 1. Förslaget skall riktas till en av medlemsstaterna och omfatta relevanta vetenskapliga data (se även punkt 4.1).”

11 I punkt 4.1.2 i bilaga 6 föreskrivs följande:

”Om en tillverkare, distributör eller importör har tillgång till information som tyder på att ämnet bör klassificeras och märkas i enlighet med de kriterier som anges i

punkterna 4.2.1, 4.2.2 eller 4.2.3 skall han preliminärt märka ämnet i enlighet med dessa kriterier, på grundval av en kompetent persons bedömning av dokumentationen.”

12 I punkt 4.1.3 föreskrivs att ”[t]illverkaren, distributören eller importören ... så snart som möjligt [skall] lämna in en sammanfattning av all relevant information till en medlemsstat där ämnet släpps ut på marknaden ...”

13 Punkt 4.1.4 innehåller följande precisering:

”En tillverkare, distributör eller importör som har tillgång till nya uppgifter som är av betydelse för ett ämnes klassificering och märkning enligt kriterierna i punkterna 4.2.1, 4.2.2 eller 4.2.3 skall så snart som möjligt överlämna dessa uppgifter till en medlemsstat där ämnet släpps ut på marknaden.”

14 Punkt 4.1.5 har följande lydelse:

”För att så snart som möjligt uppnå en harmoniserad klassificering i gemenskapen genom det förfarande som beskrivs i artikel 28 i detta direktiv, skall medlemsstater som har tillgång till relevant information som kan ligga till grund för klassificering av ett ämne i en av dessa kategorier, oavsett om den tillhandahållits av tillverkaren eller inte, snarast möjligt överlämna denna information till kommissionen tillsammans med ett förslag till klassificering och märkning.

Kommissionen skall vidarebefordra förslaget till klassificering och märkning till de övriga medlemsstaterna. Medlemsstaterna kan begära att få ta del av den information som kommissionen har erhållit.

...”

- 15 I punkterna 4.2.1 ”Cancerframkallande ämnen”, 4.2.2 ”Mutagena ämnen” och 4.2.3 ”Reproduktionstoxiska ämnen” i bilaga 6 preciseras de skadliga egenskaperna hos de farliga ämnen som avses i artikel 2.2 l–n, och de indelas i tre kategorier beroende på graden av deras fastställda eller misstänkta farlighet.
- 16 Enligt artikel 14.1 i direktiv 67/548 åläggs slutligen aktörer som redan har anmält ett ämne en underrättelseskyldighet gentemot nationella behöriga myndigheter. Enligt artikel 14.2 skall importörer tillse att tillverkare utanför gemenskapen och deras ensamma företrädare som importerat och anmält ämnet i enlighet med artikel 2.1 d iakttar vissa villkor.

3. Anpassning till den tekniska utvecklingen av direktiv 67/548

- 17 Artikel 28 i direktiv 67/548 har följande lydelse:

”Nödvändiga ändringar för att anpassa bilagorna till den tekniska utvecklingen skall beslutas i enlighet med förfarandet i artikel 29.”

18 I praktiken, när kommissionen utarbetar ett första utkast till åtgärder för att anpassa direktiv 67/548 till tekniska framsteg, samråder institutionen med arbetsgruppen för klassificering och märkning (nedan kallad arbetsgruppen). Gruppen består av experter på toxikologi och klassificering, som utsetts av medlemsstaterna, av företrädare för den kemiska industrin och av företrädare för den industrisektor som särskilt berörs av varorna i fråga. Efter samråd med arbetsgruppen lägger kommissionen fram ett förslag till åtgärder för den kommitté som inrättats genom artikel 29 i direktiv 67/548 (nedan kallad föreskrivande kommittén).

19 Artikel 29 i direktiv 67/548, i dess lydelse enligt förordningnr 807/2003, har följande lydelse:

”1. Kommissionen skall biträdas av en kommitté.

2. När det hänvisas till denna artikel skall artiklarna 5 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas.

Den tid som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG skall vara tre månader.”

20 Artikel 5 i rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter (EGT L 184, s. 23) har rubriken ”Det föreskrivande förfarandet” och innehåller följande föreskrifter:

”1. Kommissionen skall biträdas av en föreskrivande kommitté som skall bestå av företrädare för medlemsstaterna och ha kommissionens företrädare som ordförande.

2. Kommissionens företrädare skall förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden får bestämma med hänsyn till hur brådskande frågan är. Den skall fatta sitt beslut med den majoritet som enligt artikel 205.2 [EG] skall tillämpas vid beslut som rådet skall fatta på förslag av kommissionen. Rösterna från medlemsstaternas företrädare i kommittén skall vägas enligt bestämmelserna i samma artikel. Ordföranden får inte rösta.

3. Kommissionen skall, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 8, själv anta de föreslagna åtgärderna om de är förenliga med kommitténs yttrande.

4. Om de föreslagna åtgärderna inte är förenliga med kommitténs yttrande eller om inget yttrande avges skall kommissionen utan dröjsmål lägga fram ett förslag inför rådet om vilka åtgärder som skall vidtas samt informera Europaparlamentet.

5. Om Europaparlamentet anser att ett förslag som kommissionen lagt fram i enlighet med en grundläggande rättsakt antagen enligt förfarandet i artikel 251 i fördraget överskrider de genomförandebefogenheter som anges i denna grundläggande rättsakt skall parlamentet informera rådet om sitt ställningstagande.

6. Med vederbörlig hänsyn till ställningstagandet får rådet inom den period som skall fastställas i varje grundläggande rättsakt, men som inte i något fall får överstiga tre månader från det att förslaget mottagits, med kvalificerad majoritet anta kommissionens förslag.

Om rådet inom denna period med kvalificerad majoritet har meddelat att det motsätter sig förslaget skall detta omprövas av kommissionen. Kommissionen får förelägga rådet ett ändrat förslag, åter lägga fram sitt förslag eller lägga fram ett lagstiftningsförslag på grundval av fördraget.

Om rådet vid utgången av denna period varken har fattat något beslut om den föreslagna genomförandeakten eller uttalat sig mot förslaget till genomförandeåtgärder skall kommissionen själv anta den föreslagna genomförandeakten.”

- 21 Direktiv 67/548 innehåller inte några specifika bestämmelser avseende upphävande av klassificeringen av ett ämne som inte längre uppfyller de relevanta kriterierna för att anses farligt. I artikel 5.2 i direktiv 67/548 som rör ”Medlemsstaternas förpliktelser” föreskrivs emellertid att vissa nödvändiga åtgärder som medlemsstaterna vidtar ”skall gälla tills ämnet upptas i bilaga 1 eller tills ett beslut att inte ta upp ämnet har fattats enligt förfarandet i artikel 29”.

Bakgrund och förfarande

- 22 Sökandena tillverkar och säljer kolofonium och derivat av detta ämne.
- 23 Kolofonium är ett naturligt ämne som utvinns ur tall och som används för sina självhäftande och vattenavstötande egenskaper. Ämnet förekommer som en beståndsdel i ett flertal produkter, såsom papper, tejp, målarfärg och kosmetika.
- 24 Med tillämpning av kommissionens direktiv 93/72/EEG av den 1 september 1993 om anpassning till tekniska framsteg för nittonde gången av direktiv 67/548 (EGT L 258, s. 29; svensk specialutgåva, område 13, volym 25, s. 40) har kolofonium klassificerats i bilaga 1 till direktiv 67/548 som sensibiliserande ämne för andningsorgan och hud och förenats med riskfrasen R 42/43, vilken har följande lydelse: ”Kan ge allergi vid inandning och vid hudkontakt.”

- 25 Med tillämpning av kommissionens direktiv 94/69/EG av den 19 december 1994 om anpassning till tekniska framsteg för tjugoförsta gången av direktiv 67/548 (EGT L 381, s. 1; svensk specialutgåva, område 13, volym 28, s. 3) har kolofonium tagits bort från klass R 42. Kolofonium står dock fortfarande med i bilaga 1 som sensibiliserande ämne för andningsorgan med riskfrasen R 43, vilken har följande lydelse: "Kan ge allergi vid hudkontakt." Produktens märkning skall innehålla symbolen Xi "irriterande" och skyddsfraserna S 2 "Förvaras oåtkomligt för barn", S 24 "Undvik kontakt med huden" och S 37 "Använd lämpliga skyddshandskar". Enligt artikel 2 första stycket i direktiv 94/69 skulle medlemsstaterna senast den 1 september 1996 sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. Denna klassificering gäller fortfarande.
- 26 Efter denna ändring samlade sökandena in vetenskapliga uppgifter och argument som de lade fram vid Europeiska kemikaliebyrån och till arbetsgruppen för att visa att klassificeringen av kolofonium med riskfrasen R 43 var vetenskapligt felaktig och att endast den oxiderade formen av kolofonium, det vill säga ett annat ämne, kunde ha sensibiliserande effekter.
- 27 Vid sitt möte i oktober 1999 drog arbetsgruppen slutsatsen att det var "vetenskapligt motiverat" att upphäva klassificeringen av kolofonium. Den tillade dock att beslutet att upphäva klassificeringen medförde en "sänkning av den skyddsnivå som föreskrivs i tillämpliga bestämmelser och minskade kontrollmöjligheter". Den beslutade även att "fortsätta att söka efter en lösning inom ramen för direktiven om ämnen och preparat som vetenskapligt är mer exakt och som gör det möjligt att upprätthålla skyddsnivån".
- 28 I september 2002 upprepade arbetsgruppen sin slutsats att även om det var "vetenskapligt motiverat" att upphäva klassificeringen av kolofonium så medförde det en "sänkning av den skyddsnivå som föreskrivs i tillämpliga bestämmelser och minskade kontrollmöjligheter". Följaktligen drog arbetsgruppen slutsatsen att

kolofoniums ”klassificering som ämne med sensibiliserande egenskaper inte skulle upphävas och att det på grundval av befintliga uppgifter inte fanns någon anledning att ytterligare diskutera frågan”.

29 Sökandena begärde genom skrivelse av den 23 juni 2003 att kommissionen skulle vidta nödvändiga åtgärder för att kolofoniums klassificering som sensibiliserande ämne för huden skulle upphävas.

30 I en svarsskrivelse av den 20 augusti 2003 (nedan kallad den omtvistade rättsakten) uppgav kommissionen bland annat för sökandena att färskt kolofonium, vid försäljning och användning, reagerar med de beståndsdelar som består av sensibiliserande ämnen vid kontakt med syret i luften och att kolofonium vanligtvis innehåller oxiderat kolofonium, som har sensibiliserande effekter. I den omtvistade rättsakten anges även att ”kolofonium anses vara ett av de tio mest allergiframkallande ämnena”. Kommissionen drog slutsatsen att sökandena inte hade framfört några ”skäl som motiverade att klassificeringen av kolofonium upphävdes”.

31 Sökandena har, genom ansökan som registrerades vid förstainstansrättens kansli den 29 oktober 2003, väckt talan och yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara den omtvistade rättsakten,

— fastställa att det var rättsstridigt att ta upp kolofonium i bilaga 1 till direktiv 67/548,

- i andra hand, med tillämpning av artikel 241 EG slå fast att klassificeringen av kolofonium i bilaga 1 till direktiv 67/548 inte skall gälla i förhållande till sökandena,

 - förplikta kommissionen att ersätta den skada som uppkommit på grund av antagandet av den omtvistade rättsakten, och

 - förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.
- 32 Sökandena ingav, genom särskild handling som registrerades vid förstainstansrättens kansli den 27 november 2003, med stöd av artiklarna 242 EG och 243 EG en ansökan om interimistiska åtgärder. Förstainstansrättens ordförande avlog denna ansökan genom beslut av den 16 januari 2004 i mål T-369/03 R, Arizona Chemical m.fl. mot kommissionen (REG 2004, s. II-205).
- 33 Svaranden gjorde, genom särskild handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 4 februari 2004, med stöd av artikel 114 i förstainstansrättens rättegångsregler en invändning om rättegångshinder. Sökandena inkom den 12 mars 2004 med yttrande över denna invändning.
- 34 Republiken Finland ansökte, genom handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 12 mars 2004, om att få intervensera i förfarandet till stöd för svaranden.
- 35 Ordföranden på förstainstansrättens tredje avdelning biföll denna ansökan genom beslut av den 16 juli 2004. Intervenienten inkom med sin interventionsinlägga den 15 september 2004.

Rättslig bedömning

- 36 Enligt artikel 114.1 i rättegångsreglerna kan förstainstansrätten, om en part begär det, meddela beslut i fråga om rättegångshinder utan att pröva själva sakfrågan. Enligt artikel 114.3 i rättegångsreglerna skall återstoden av förfarandet vara muntligt om inte rätten bestämmer annat. Förstainstansrätten finner att handlingarna i förevarande mål innehåller tillräckliga upplysningar. Det finns därför inte någon anledning att inleda det muntliga förfarandet.
- 37 Svarandens invändning om rättegångshinder avser yrkandet om ogiltigförklaring av den omtvistade rättsakten, skadeståndsyrkandet och slutligen den invändning om rättsstridighet som sökandena anfört med stöd av artikel 241 EG.

1. Huruvida yrkandet om ogiltigförklaring av den omtvistade rättsakten kan upptas till sakprövning

Parternas argument

- 38 Svaranden har med stöd av intervenienten gjort gällande att yrkandet om ogiltigförklaring skall avvisas.
- 39 Sökandena har inledningsvis med åberopande av artikel 114.4 i rättegångsreglerna begärt att förstainstansrätten i enlighet med rättspraxis direkt skall pröva själva sakfrågan (domstolens dom av den 27 oktober 1977 i de förenade målen 126/75, 34/76 och 92/76, Giry mot kommissionen, REG 1977, s. 1937, av den 28 september 1983 i de förenade målen 193/82–198/82, Rosani m.fl. mot rådet, REG 1983, s. 2841, av den 15 mars 1984 i mål 64/82, Tradax mot kommissionen, REG 1984, s. 1359, och

av den 20 mars 1997 i mål C-57/95, Frankrike mot kommissionen, REG 1997, s. I-1627, punkterna 9 och 10), på grund av den aktuella lagstiftningens särskilda komplexitet och med hänsyn till sökandenas rättsliga ställning. Sökandena har i andra hand begärt att förstainstansrätten i enlighet med artikel 114.3 i rättegångsreglerna skall förordna om att återstoden av förfarandet avseende invändningen om rättegångshinder skall vara muntligt och fastställa tidpunkt för förhandling. Det följer enligt sökandena under alla omständigheter av legalitetsprincipen och av rätten till en effektiv domstolsprövning att förstainstansrätten, i egenskap av "domstol i sista instans" i förevarande förfarande, bör pröva själva sakfrågan.

40 Sökandena har gjort gällande att yrkandet om ogiltigförklaring kan upptas till sakprövning med stöd av artikel 230 fjärde stycket EG, eftersom den omtvistade rättsakten, som undertecknats av en direktör, är direkt riktad till sökandena och definitivt och officiellt återger svarandens ställningstagande till sökandenas "precisa och formella" begäran. Det följer i detta sammanhang av fast rättspraxis att det saknar betydelse i vilken särskild form en rättsakt antas. Frågan huruvida talan om ogiltigförklaring kan väckas mot en rättsakt skall i stället bedömas utifrån rättsaktens innehåll. Det kan heller inte ifrågasättas att den omtvistade rättsakten är slutgiltig endast på grund av att det är kommissionens tjänstemän som utfört den bedömning som rättsakten innehåller (förstainstansrättens beslut av den 4 maj 1998 i mål T-84/97, BEUC mot kommissionen, REG 1998, s. II-795, punkt 48). Sökandena anser vidare att de inte behöver bevisa att de är "direkt och personligen" berörda av den omtvistade rättsakten i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket, eftersom den är riktad till dem.

41 Den omtvistade rättsakten kan inte heller enligt sökandena betraktas som en åtgärd av rent förberedande eller lagstiftande art mot vilken talan om ogiltigförklaring inte kan väckas. Den omtvistade rättsakten är enligt sökandena av administrativ karaktär och har tvingande rättsverkningar, eftersom den, i och med att sökandenas begäran om upphävande av klassificeringen avslås och det administrativa granskningsförfarandet avseende kolofonium därigenom avslutas, innehåller svarandens slutgiltiga bedömning av denna begäran och av de relevanta upplysningar som sökandena gett till stöd för den (domstolens dom av den 11 november 1981 i mål 60/81, IBM mot kommissionen, REG 1981, s. 2639, punkt 10, svensk specialutgåva, volym 6, s. 225, och förstainstansrättens dom av den 10 juli 1990 i mål T-64/89, Automec mot kommissionen, REG 1990, s. II-367, punkt 42). Kommissionen utför

nämligen inom ramen för sina befogenheter enligt direktiv 67/548 en administrativ bedömning med hjälp av arbetsgruppen och företagen inom den aktuella sektorn. De senares deltagande är oundgängligt på grund av de upplysningar de kan ge och med hänsyn till deras know-how och sakkunskap i fråga om de aktuella produkterna.

- 42 Svarandens påstående att sökandena inte har någon funktion under klassificeringsförfarandet är vidare felaktigt, eftersom kommissionen själv i sin rapport om tillämpningen av direktiv 67/548 uttryckligen uppgav att "den 'harmoniserade' klassificeringen och märkningen utfördes av en arbetsgrupp bestående av experter från kommissionen och från medlemsstaterna, varvid företrädare för industrin deltog" och att "de industrikemikalier som skulle undersökas föreslogs av medlemsstaterna och i en mindre utsträckning av industrin". Enligt sökandena har svaranden även felbedömt räckvidden av artikel 14 i direktiv 67/548 enligt vilken sökandena är skyldiga att underrätta de behöriga myndigheterna om "nya rön ... som [de] rimligen kan förväntas känna till". I förevarande fall har sökandena under mer än tio år aktivt deltagit i det administrativa granskningsförfarandet avseende kolofonium genom att lämna uppgifter och synpunkter.
- 43 För att göra en korrekt klassificering av kolofonium var kommissionen följaktligen skyldig att snabbt och opartiskt bedöma de uppgifter som sökandena gett (domstolens dom av den 21 november 1991 i mål C-269/90, Technische Universität München, REG 1991, s. I-5469, svensk specialutgåva, volym 11, s. I-453, och förstainstansrättens dom av den 30 januari 2002 i mål T-54/99, max.mobil mot kommissionen, REG 2002, s. II-313). Det följer dessutom av domstolens rättspraxis (dom av den 16 maj 1991 i mål C-358/89, Extramet mot rådet, REG 1991, s. I-2501) att "ett företag borde ha rätt att väcka talan mot en förordning ... om företaget har haft en framträdande roll i det förfarande som ledde till att förordningen antogs".
- 44 Sökandena har tillagt att de, till skillnad från vad svaranden har hävdad, inte har "tagit initiativ" till ett lagstiftningsförfarande för anpassning till tekniska framsteg. Den omtvistade rättsakten utgör inte ett förslag i den mening som avses i förstainstansrättens beslut av den 15 maj 1997 i mål T-175/96, Berthu mot kommissionen (REG 1997, s. II-811), på grund av att kommissionen inte har

framlagt något förslag. Kommissionen beslutade att inte upphäva klassificeringen av kolofonium och avslutade på grundval av detta beslut det administrativa granskningsförfarandet utan att ens utarbeta ett formellt förslag avseende kolofonium. Sökandena anser i synnerhet att, om det inte föreligger ett förslag till upphävande av klassificeringen av kolofonium enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 29 i direktiv 67/548, föreskrivande kommittén inte kan ta ställning till ett förslag som inte har lagts fram och genomföra en sådan anpassning. Detta visar att svarandens beslut att inte föreslå att klassificeringen av kolofonium upphävs är ett slutgiltigt beslut. På samma sätt utgör den omtvistade rättsakten, i vilken innebörden av detta beslut återges, en slutgiltig åtgärd i förhållande till sökandena.

45 Den omtvistade rättsakten skall enligt sökandena jämföras med ett beslut om avskrivning av eller avslag på ett klagomål på området för gemenskapens konkurrensrätt (domstolens dom av den 11 oktober 1983 i mål 210/81, Demo-Studio Schmidt mot kommissionen, REG 1983, s. 3045, av den 17 november 1987 i de förenade målen 142/84 och 156/84 BAT och Reynolds mot kommissionen, REG 1987, s. 4487, svensk specialutgåva, volym 9, s. 247, och av den 16 juni 1994 i mål C-39/93, SFEI m.fl. mot kommissionen, REG 1994, s. I-2681, förstainstansrättens dom av den 17 februari 2000 i mål T-241/97, Stork Amsterdam mot kommissionen, REG 2000, s. II-309, och domen i det ovan i punkt 43 nämnda målet max.mobil mot kommissionen), eller med ett beslut — mot vilket talan kan väckas i och med att det har slutgiltiga rättsverkningar — att inleda det granskningsförfarande avseende statligt stöd som föreskrivs i artikel 88.2 EG (domstolens dom av den 30 juni 1992 i mål C-47/91, Spanien mot kommissionen, REG 1992, s. I-4145, svensk specialutgåva, volym 12, s. I-145, och förstainstansrättens dom av den 15 september 1998 i de förenade målen T-126/96 och T-127/96, BFM och EFIM mot kommissionen, REG 1998, s. II-3437).

46 Förevarande talan är enligt sökandena riktad mot ett beslut att avslå ett klagomål, och skyldigheten att snabbt och opartiskt behandla detta klagomål följer därför av en allmän gemenskapsrättslig princip som erkänts i artikel 41.1 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, vilken tillkännagavs i Nice den 7 december 2000 (EGT C 364, s. 1). I denna artikel föreskrivs att "var och en har rätt att få sina angelägenheter behandlade opartiskt, rättvist och inom skälig tid av unionens institutioner och organ". Kommissionens skyldighet att snabbt och opartiskt bedöma alla de faktiska och rättsliga omständigheter som den fått kännedom om genom klagandeparterna har dessutom slagits fast i rättspraxis avseende gemenskapens konkurrensrätt och de gemenskapsrättsliga bestämmelserna om statligt stöd (domstolens dom i de ovan i punkt 45 nämnda förenade

målen BAT och Reynolds mot kommissionen, punkt 20, och av den 17 maj 2001 i mål C-449/98 P, IECC mot kommissionen, REG 2001, s. I-3875, punkt 45, förstainstansrättens dom av den 18 september 1992 i mål T-24/90, Automec mot kommissionen, REG 1992, s. II-2223, punkt 79, svensk specialutgåva, volym 13, s. II-61, av den 15 september 1998 i mål T-95/96, Gestevisión Telecinco mot kommissionen, REG 1998, s. II-3407, punkt 53, och domen i det ovan i punkt 43 nämnda målet max.mobil mot kommissionen). Enligt sökandena borde invändningen om rättegångshinder ogillas ”på grundval av endast” domen i det ovan i punkt 43 nämnda målet max.mobil mot kommissionen (punkt 71), eftersom sökandena är mottagare av den omtvistade rättsakten varigenom deras klagomål avslås och förstainstansrätten skall pröva huruvida kommissionen har gjort en korrekt bedömning av nämnda klagomål.

- 47 Sökandena har gjort gällande att artikel 95 EG analogt skapar berättigade förväntningar på att alla åtgärder rörande folkhälsan, såsom klassificering av kolofonium som sensibiliserande ämne för huden, grundas på den allra senaste informationen med beaktande av ”ny utveckling som grundas på vetenskapliga fakta”. De har vidare hävdade att frågan huruvida kommissionen har fullgjort sin skyldighet att utföra en snabb och opartisk bedömning skall kunna bli föremål för domstolsprövning (domen i det ovan i punkt 43 nämnda målet max.mobil mot kommissionen, punkt 56), oavsett formen på den åtgärd varigenom kommissionen avslutar det administrativa granskningsförfarandet, förutsatt att denna åtgärd har tvingande rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen genom att väsentligt förändra dennes rättsliga ställning (förstainstansrättens dom av den 25 juni 1998 i mål T-120/96, Lilly Industries mot kommissionen, REG 1998, s. II-2571, punkterna 49 och 55). Sökandenas intressen har påverkats och deras rättsliga ställning har väsentligt förändrats i förevarande fall på grund av att den omtvistade rättsakten slutgiltigt avgör frågan om klassificeringen av kolofonium och på grund av att nämnda rättsakt påverkar sökandenas produkter.

- 48 Sökandena har slutligen påpekat att en ogiltigförklaring av den omtvistade rättsakten skulle ha den rättsföljden att kommissionen är skyldig att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa domen, det vill säga att upphäva klassificeringen av kolofonium i enlighet med sökandenas begäran (domstolens dom av den 24 juni 1986 i mål 53/85, AKZO Chemie mot kommissionen, REG 1986, s. 1965, punkt 21, svensk specialutgåva, volym 8, s. 649, och av den 26 april 1988 i mål 207/86, Apesco mot kommissionen, REG 1988, s. 2151, punkt 16, förstainstansrättens dom av den 9 november 1994 i mål T-46/92, Scottish Football mot kommissionen, REG 1994, s. II-1039, punkt 14). Detta visar att sökandena har ett berättigat intresse av att förstainstansrätten klart slår fast under vilka omständigheter kommissionen är skyldig att föreslå att klassificeringen upphävs.

Förstainstansrättens bedömning

Inledande synpunkter

- 49 Förstainstansrätten anser det nödvändigt att inledningsvis redogöra för det faktiska och rättsliga sammanhang i vilket sökandenas första begäran, vilken ledde till att den omtvistade rättsakten antogs, framställdes.
- 50 Förstainstansrätten konstaterar härvidlag, för det första, att den begäran om upphävande av klassificeringen av kolofonium som sökandena ingav till kommissionen framställdes i samband med anpassningen till tekniska framsteg av direktiv 67/548 och därigenom i samband med ett förfarande som ledde till att rättsakter med allmän giltighet antogs.
- 51 Det förfarande som leder till att ett ämne klassificeras eller till att ämnet tas bort från förteckningen i bilaga 1 till direktiv 67/548, och som föreskrivs i artikel 29 i direktiv 67/548, i förordning nr 807/2003 och i artikel 5 i beslut 1999/468 är nämligen inte endast ett komplicerat förfarande som leder till antagandet av rättsakter med allmän giltighet och som kan jämföras med "kommittéförfaranden", utan den sistnämnda bestämmelsen har dessutom den uttryckliga överskriften "Det föreskrivande förfarandet". Enligt detta förfarande har kommissionen inom ramen för lagstiftningsförfarandet först och främst en initiativrätt och den kan framlägga alla typer av förslag till ändring av bilagorna till direktiv 67/548 som skall underställas föreskrivande kommittén för yttrande. Denna kommitté består huvudsakligen av företrädare för medlemsstaterna och kommissionens företrädare, som är kommitténs ordförande, får inte rösta (artikel 5.2 sista meningen i beslut 1999/468). För att anpassningen till tekniska framsteg skall vara effektiv har kommissionen slutligen eventuellt en lagstiftande funktion i det att den själv kan anta de föreslagna åtgärderna om de är förenliga med kommitténs yttrande (artikel 5.3 i beslut 1999/468). Om de föreslagna åtgärderna inte är förenliga med kommitténs yttrande skall kommissionen lägga fram ett förslag inför rådet om vilka åtgärder som planeras

samt informera Europaparlamentet härom (artikel 5.4 i beslut 1999/468). Detta förfarande kan under vissa omständigheter ge kommissionen anledning att lägga fram ett ”lagstiftningsförslag på grundval av fördraget” (artikel 5.6 andra stycket i beslut 1999/468). Av detta följer att beslut 1999/468 innebär att kommissionen inom ramen för ovannämnda förfarande ges en specifik roll vid utarbetandet av åtgärder med allmän giltighet.

52 Vidare är åtgärderna för klassificering eller upphävande av klassificeringen åtgärder av allmän giltighet i det att de är tillämpliga på objektivt bestämda situationer och på ett allmänt och abstrakt sätt medför rättsverkningar för en stor mängd aktörer som utövar eller har för avsikt att utöva ekonomisk verksamhet som rör saluföring av produkter som innehåller de aktuella ämnena.

53 För det andra har parterna inte bestritt att den omtvistade rättsakten, som riktas till sökandena, är ett beslut av kommissionen att inte förelägga föreskrivande kommittén ett sådant förslag till ändring vid anpassningen tjugonionde gången av direktiv 67/548 som sökandena har begärt. Det är likaså utrett att det förslag till ändring som sökandenas begäran avsåg i sig skulle ha utgjort en sådan mellankommande och förberedande rättsakt i förfarandet för anpassning till tekniska framsteg av direktiv 67/548 som föregick antagandet av ändringen i direktivet vars innehåll inte nödvändigtvis skulle ha motsvarat det ursprungliga förslaget.

54 Det är mot bakgrund av dessa konstateranden som parternas argument skall bedömas.

Den omtvistade rättsaktens rättsliga art

— Inledande synpunkter

- 55 Den omtvistade rättsakten utgörs av en skrivelse från kommissionen som undertecknats av en direktör och som ställts till sökandena som svar på deras begäran att kommissionen skulle föreslå föreskrivande kommittén att klassificeringen av kolofonium upphävdes vid anpassningen för tjugonionde gången av direktiv 67/548. Med hänsyn till att denna skrivelse är av en säregen rättslig beskaffenhet skall det prövas huruvida den skall behandlas som ett beslut i den mening som avses i artikel 230 EG och mot vilket en enskild kan väcka talan.
- 56 Förstainstansrätten erinrar härvidlag om den rättspraxis enligt vilken det inte är tillräckligt att en gemenskapsinstitution har skickat en skrivelse till någon, som svar på en begäran från denne, för att denna skrivelse skall kunna betecknas som ett beslut i den mening som avses i artikel 230 EG. Det följer av fast rättspraxis att endast åtgärder som har tvingande rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen genom att väsentligt förändra dennes rättsliga ställning utgör rättsakter och beslut som kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring i den mening som avses i artikel 230 EG (domstolens dom av den 14 januari 1993 i mål C-257/90, Italsolar mot kommissionen, REG 1993, s. I-9, punkt 21, förstainstansrättens beslut av den 4 oktober 1996 i mål T-5/96, Henrikson mot kommissionen, REG 1996, s. II-1299, punkt 26, och av den 11 december 1998 i mål T-22/98, Scottish Soft Fruit Growers mot kommissionen, REG 1998, s. II-4219, punkt 34, förstainstansrättens dom av den 28 oktober 1993 i mål T-83/92, Zunis Holding m.fl. mot kommissionen, REG 1993, s. II-1169, punkt 30, svensk specialutgåva, volym 14, s. II-109). Det skall även erinras om att den omtvistade rättsaktens form i princip är irrelevant vid bedömningen av dess rättsverkningar, eftersom dessa i första hand skall bedömas utifrån rättsaktens innehåll (beslutet i det ovan i punkt 40 nämnda målet BEUC mot kommissionen, punkt 48, och beslutet i det ovan i punkt 44 nämnda målet Berthu mot kommissionen, punkt 19).
- 57 Sökandena har i förevarande mål huvudsakligen anfört tre argument. De anser för det första att deras begäran liksom avslaget på denna genom den omtvistade

rättsakten är delar av ett "administrativt" förfarande snarare än ett "lagstiftande" förfarande. Detta beror på att kommissionen var skyldig att, i nära samarbete med arbetsgruppen och företrädarna för industrin, göra en bedömning i överensstämmelse med de principer och kriterier som anges i direktiv 67/548 för att kolofonium skulle erhålla en korrekt klassificering utifrån ämnets inneboende egenskaper och på grundval av den information och de uppgifter som aktörerna, däribland sökandena, lämnade. För det andra innebär den omtvistade rättsakten i vilken kommissionen avslog begäran om upphävande av klassificeringen av kolofonium ett slutgiltigt ställningstagande från kommissionens sida gentemot sökandena, och den "administrativa" fasen i beslutsförfarandet avslutades därigenom. Föreskrivande kommittén kunde nämligen inte upphäva klassificeringen om kommissionen inte framlagt något sådant förslag. För det tredje har sökandena jämfört behandlingen av deras begäran med behandlingen av ett klagomål på konkurrensrättens område och har dragit slutsatsen att den omtvistade rättsakten kan jämföras med ett beslut om avslag på eller avskrivning av ett klagomål och att den således har slutgiltiga och tvingande rättsverkningar gentemot dem. Sökandena har i detta hänseende bland annat hänvisat till den rättspraxis enligt vilken kommissionen var skyldig att snabbt och opartiskt behandla deras "klagomål".

— Huruvida granskningen av ämnens inneboende egenskaper är administrativ och individuell

58 Det kan för det första konstateras att sökandenas samtliga argument grundas på påståendet att de förfaranden och åtgärder som vidtagits inom ramen för anpassningen till tekniska framsteg av direktiv 67/548 är av administrativ art, eftersom de syftar till att rättsakter av individuell art skall antas. Såsom det har påpekats ovan i punkterna 50–53 är emellertid förfarandet för anpassning till tekniska framsteg av nämnda direktiv, såväl vad gäller dess form som dess resultat, ett förfarande som leder till antagandet av rättsakter med allmän giltighet.

59 Förstainstansrätten finner, för det andra, att sökandena inte med framgång kan göra gällande att den inledande granskningen av ämnens inneboende egenskaper är av

”administrativ” art. Det är riktigt att denna inledande granskning — som inte omfattas av särskilda regler — föregår det förslag till klassificering eller upphävande av klassificeringen som startar det egentliga beslutsförfarande som föreskrivs i artikel 29 i direktiv 67/548. Den inledande granskningen omfattas dessutom av kommissionens exklusiva behörighet. Vid denna granskning, som utförs i nära samarbete med arbetsgruppen, som är sammansatt av nationella experter, grundar kommissionen i stor utsträckning sin bedömning på uppgifter och studier som framläggs av de ekonomiska aktörerna inom den aktuella industrisektorn och av deras branschorganisationer. Detta är emellertid inte tillräckligt för att anse denna inledande granskning jämförbar med sådana granskningsförfaranden som föregår antagandet av individuella rättsakter avseende vissa produkter och vissa ekonomiska aktörer och som förekommer till exempel på konkurrensrättens område eller på området för handel med tredjeland. Till skillnad från de olika faserna — även de inledande — i förfarandet för anpassning till tekniska framsteg av direktiv 67/548 är syftet med dessa förfaranden nämligen i allmänhet att anta rättsakter av individuell art, vilket för övrigt motiverar att de berörda aktörerna omfattas av vissa processrättsliga skyddsregler. Detta gäller i viss mån även för antidumpningsförfaranden, trots att de leder till antagandet av förordningar med allmän giltighet, eftersom dessa förfaranden enligt rättspraxis är av administrativ art därför att vissa aktörer särskilt kan utpekas genom dem och därför att dessa aktörer omfattas av processrättsliga skyddsregler (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 30 september 2003 i mål C-76/01 P, Eurocoton m.fl. mot rådet, REG 2003, s. I-10091, punkt 69 och följande punkter).

- 60 Det är uppenbart att dessa kriterier inte är uppfyllda i förevarande fall. Den inledande granskningen av de berörda ämnenas inneboende egenskaper avser inte på något sätt de aktuella aktörernas individuella intressen och syftar inte till att förbereda ett individuellt beslut avseende dem utan är endast ett inledande skede i förberedandet av en rättsakt med allmän giltighet, det vill säga ett sådant förslag till ändring av ett direktiv som föreskrivs i artikel 29 i direktiv 67/548. Den omständigheten att kommissionen och arbetsgruppen, vid utarbetandet av de förslag som de skall framlägga för föreskrivande kommittén, beaktar information och uppgifter från industrin för klassificering eller upphävande av klassificeringen av ämnen räcker inte heller i sig för att det inledande granskningsförfarandet skall anses vara av individuell art.

61 Mot bakgrund av det ovan anförda kan inte den inledande granskning som kommissionen och arbetsgruppen utför särskiljas från det sammanhang i vilket den ingår eller från syftet med densamma. Sökandena kan följaktligen inte vinna framgång med sitt argument i denna fråga.

— Huruvida kommissionens avslagsbeslut är av administrativ art och slutgiltigt och huruvida rättspraxis angående avslag på eller avskrivning av klagomål på konkurrensområdet är tillämplig

62 Det följer av ovanstående konstateranden att sökandenas uppfattning att den omtvistade rättsakten är en slutgiltig åtgärd av administrativ art inte heller kan godtas.

63 Denna uppfattning skulle dessutom, i strid med de principer som slagits fast i ovan i punkt 56 nämnd rättspraxis, huvudsakligen innebära att enskilda ges möjlighet att omvandla det förfarande som leder till antagandet av rättsakter med allmän giltighet genom vilka direktiv 67/548 ändras till ett förfarande av individuell art, genom att tillstålla kommissionen en skriftlig begäran som institutionen är skyldig att besvara enligt den allmänna regeln om god förvaltningssed som följer av artikel 21 tredje stycket EG. Det skall konstateras att en sådan svarsskrivelse, även om den är slutgiltig, inte kan förändra den rättsliga beskaffenheten hos det förfarande som leder till en klassificering av ämnen eller till att en klassificering upphävs. En sådan svarsskrivelse är inte heller i sig tillräcklig för att dess mottagare skall ha talerätt.

64 Det följer vidare av fast rättspraxis att en rättsakt från kommissionen som innebär avslag skall bedömas i förhållande till arten av den begäran på vilken den utgör ett svar (domstolens dom av den 24 november 1992 i de förenade målen C-15/91 och C-108/91, Buckl m.fl. mot kommissionen, punkt 22, REG 1992, s. I-6061, punkt 22). Särskilt kan en gemenskapsinstitutionens beslut att inte återkalla eller ändra en

rättsakt inte i sig utgöra en rättsakt vars lagenlighet kan granskas enligt artikel 230 EG, utom när den rättsakt som institutionen beslutar att inte återkalla eller ändra i sig kunde ha angripits med stöd av den bestämmelsen (domstolens dom av den 8 mars 1972 i mål 42/71, Nordgetreide mot kommissionen, REG 1972, s. 105, punkt 5, av den 26 april 1988 i de förenade målen 97/86, 99/86, 193/86 och 215/86, Asteris m.fl. mot kommissionen, REG 1988, s. 2181, punkt 17, och av den 17 maj 1990 i mål C-87/89, Sonito m.fl. mot kommissionen, REG 1990, s. I-1981, punkt 8, domen i det ovan i punkt 56 nämnda målet Zunis Holding m.fl. mot kommissionen, punkt 31, och beslutet i det ovan i punkt 56 nämnda målet Scottish Soft Fruit Growers mot kommissionen, punkt 41).

- 65 Av detta följer att bedömningen av den rättsakt varigenom sökandenas begäran avslogs inte kan ske oberoende av den rättsakt som uttryckligen avsågs i denna begäran, det vill säga förslaget till ändring av direktiv 67/548. Den omtvistade rättsakten skulle således utgöra en rättsakt mot vilken talan om ogiltigförklaring kan väckas endast om det önskade förslaget till ändring liksom klassificeringen av kolofonium i bilaga 1 till direktiv 67/548 likaledes kunde bli föremål för en talan om ogiltigförklaring från sökandenas sida.
- 66 Det skall betonas att ett sådant förslag till ändring av direktiv 67/548 som sökandena har begärt inte heller skulle utgöra en rättsakt mot vilken talan kan väckas i den mening som avses i artikel 230 EG på grund av att den skulle vara av rent mellankommande och förberedande art. Det följer nämligen av fast rättspraxis angående rättsakter som utarbetas i flera led att det i princip endast är de åtgärder som efter förfarandet slutgiltigt fastslår institutionens ställningstagande som utgör rättsakter mot vilka talan om ogiltigförklaring kan väckas, och inte mellankommande åtgärder som syftar till att förbereda det slutliga beslutet (se beslutet i det ovan i punkt 44 nämnda målet Berthu mot kommissionen, punkt 19, och där angiven rättspraxis, och förstainstansrättens beslut av den 2 juni 2004 i mål T-123/03, Pfizer mot kommissionen, REG 2004, s. II-1631, punkt 22 och följande punkter). Oberoende av den omständigheten att kommissionen genom den omtvistade rättsakten slutgiltigt besvarade sökandenas begäran, innebär denna rättsakt endast ett ställningstagande till en rent mellankommande och förberedande åtgärd, vilken följaktligen i sig inte kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring. Mot bakgrund av den rättspraxis som det hänvisats till ovan i punkt 64 framgår i ännu högre grad att den omtvistade rättsakten inte utgör en rättsakt mot vilken talan kan väckas i den mening som avses i artikel 230 EG.

67 Det är dessutom uppenbart att en eventuell talan från sökandenas sida mot klassificeringen av kolofonium i bilaga 1 till direktiv 67/548 inte uppfyller sakprövningsförutsättningarna. Det följer visserligen av fast rättspraxis att till och med en rättsakt med allmän giltighet kan beröra vissa enskilda eller ekonomiska aktörer direkt och personligen, förutsatt att rättsakten angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer (se förstainstansrättens beslut av den 12 mars 1998 i mål T-207/97, Berthu mot rådet, REG 1998, s. II-509, punkt 23 och där angiven rättspraxis). I förevarande fall har sökandena emellertid inte ens försökt visa att de är direkt och personligen berörda i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG av en eventuell ändring av direktiv 67/548, och särskilt av en eventuell klassificering eller upphävd klassificering av kolofonium. Sökandena har tvärtom gjort gällande att de, eftersom den omtvistade rättsakten var riktad till dem, inte behövde bevisa att de var direkt och personligen berörda i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG.

68 Sökandenas argument som grundas på rättspraxis avseende upptagande till sakprövning av talan som väckts mot beslut att inleda ett fördjupat granskningsförfarande enligt artikel 88.2 EG (se ovan punkt 45) skall inte heller godtas. Denna rättspraxis kan nämligen inte tillämpas på omständigheterna i förevarande fall, för det första på grund av att kontrollförfarandet avseende statligt stöd, till skillnad från förfarandet i förevarande fall, syftar till antagandet av en individuell administrativ rättsakt och inte en rättsakt med allmän giltighet (se ovan punkt 59). Den rättspraxis som rör statligt stöd behandlar, för det andra, främst relationerna mellan kommissionen och medlemsstaten. Denna rättspraxis avser således huvudsakligen de särskilda rättsliga konsekvenserna för medlemsstaterna — och i mindre utsträckning för enskilda — av att kommissionen preliminärt bedömer att en statlig åtgärd är ett nytt stöd enligt artikel 88.3 EG. Ett beslut av kommissionen att inte föreslå att klassificeringen av ett ämne skall upphävas har inte något gemensamt med ett beslut att inleda en sådan fördjupad granskning på området för statligt stöd som dessutom kan leda till det av klaganden önskade resultatet.

69 Av det ovan anförda följer att sökandena inte kan vinna framgång med sitt argument att den omtvistade rättsakten är av administrativ, individuell och slutgiltig art.

- 70 Sökandena kan slutligen inte vinna framgång med argumentet att den rättspraxis som rör avslag på eller avskrivning av klagomål på konkurrensrättens område skall tillämpas i förevarande fall. Denna rättspraxis rör nämligen inte enskildas deltagande i det förfarande som leder till att direktiv antas eller ändras. Vad gäller de förfaranden som leder till antagandet av rättsakter med allmän giltighet har för övrigt enskilda "sökande" eller "klagande" i rättspraxis endast undantagsvis tillerkänts en rätt att väcka talan. Detta kan ske särskilt när det i lagstiftningen uttryckligen föreskrivs processrättsliga skyddsregler till förmån för den enskilde (se nedan punkterna 72 och 73).
- 71 Förstainstansrätten skall således pröva huruvida sökandena inom ramen för anpassningen till tekniska framsteg av direktiv 67/548 omfattades av sådana processrättsliga skyddsregler som medför att förevarande talan kan tas upp till sakprövning.

Huruvida enskilda omfattas av processrättsliga skyddsregler inom ramen för anpassningen till tekniska framsteg av direktiv 67/548

— Inledande anmärkningar

- 72 Det följer av rättspraxis att den omständigheten att en person på ett eller annat sätt deltar i det förfarande som leder till antagandet av en gemenskapsrättsakt särskiljer denna person med avseende på rättsakten i fråga enbart när vissa processrättsliga skyddsregler har föreskrivits för denna person i den tillämpliga gemenskapsrättsliga regleringen (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 17 januari 2002 i mål T-47/00, Rica Foods mot kommissionen, REG 2002, s. II-113, punkt 55, domar av den 11 september 2002 i mål T-13/99, Pfizer Animal Health mot rådet, REG 2002, s. II-3305, punkt 101, och i mål T-70/99, Alpharma mot rådet, REG 2002, s. II-3495, punkt 93, förstainstansrättens beslut av den 29 april 2002 i mål T-339/00, Bactria mot kommissionen, REG 2002, s. II-2287, punkt 51, och av den 16 februari 2005 i mål T-142/03, Fost Plus mot kommissionen, REG 2005, s. II-589, punkt 61 och följande punkter).

73 Det följer vidare av fast rättspraxis att varken förfarandet för beredning av rättsakter med allmän giltighet eller rättsakterna i sig innebär att det enligt gemenskapsrättens allmänna principer, som till exempel rätten att bli hörd, krävs att de berörda personerna deltar, eftersom det antas att deras intressen företräds av de politiska instanser som antar rättsakterna (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens beslut av den 15 september 1998 i mål T-109/97, Molkerei Großbraunschweig och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen, REG 1998, s. II-3533, punkt 60, och av den 9 november 1999 i mål T-114/99, Pampryl mot kommissionen, REG 1999, s. II-3331, punkt 50). Så länge det saknas uttryckliga processrättsliga skyddsregler, skulle det följaktligen stå i strid med ordalydelsen och andan i artikel 230 EG att tillåta en enskild att väcka talan mot en normativ rättsakt på grundval av att han deltagit i utarbetandet av denna rättsakt (beslutet i det ovannämnda målet Molkerei Großbraunschweig och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen, punkt 68, och beslutet i det ovannämnda målet Pampryl mot kommissionen, punkt 50, samt förstainstansrättens beslut av den 30 januari 2001 i mål T-215/00, La Conquete mot kommissionen, REG 2001, s. II-181, punkt 42, fastställt genom domstolens beslut av den 30 januari 2002 i mål C-151/01 P, La Conquete mot kommissionen, REG 2002, s. I-1179, punkt 42 och följande punkter).

74 Förstainstansrätten har dessutom med avseende på ett område som är närliggande det område som regleras i direktiv 67/548, nämligen området för kosmetiska produkter som regleras i rådets direktiv 76/768/EEG av den 27 juli 1976 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kosmetiska produkter (EGT L 262, s. 169; svensk specialutgåva, område 13, volym 5, s. 198), i dess lydelse enligt bland annat rådets direktiv 93/35/EEG av den 14 juni 1993 (EGT L 151, s. 32; svensk specialutgåva, område 13, volym 24, s.74), slagit fast att kontradiktionsprincipen är en grundläggande gemenskapsrättslig princip som är tillämplig på alla administrativa förfaranden som avser en viss bestämd person och som kan utmyнна i en rättsakt som går denna person emot, men den är vanligtvis inte tillämplig på förfaranden som leder till antagandet av rättsakter med allmän giltighet (se förstainstansrättens dom av den 16 juli 1998 i mål T-199/96, Bergaderm och Goupil mot kommissionen, REG 1998, s. II-2805, punkt 58, och där angiven rättspraxis). Det är emellertid endast undantagsvis som det uttryckligen föreskrivs att berörda tredje parter får delta i sådana förfaranden. Detta gäller bland annat antidumpningsförfaranden i vilka vissa aspekter av rätten till försvar enligt uttryckliga bestämmelser skall säkerställas vid antagandet av en rättsakt med allmän giltighet (domen i det ovannämnda målet Bergaderm och Goupil mot kommissionen, punkt 59, beslutet i det ovan i punkt 73 nämnda målet Molkerei Großbraunschweig och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen, punkt 69, och beslutet av den 30 januari 2001 i det ovan i punkt 73 nämnda målet La Conquete mot kommissionen, punkt 46).

75 Det skall mot bakgrund av denna rättspraxis inledningsvis prövas huruvida berörda aktörer uttryckligen omfattas av processrättsliga skyddsregler enligt direktiv 67/548. Förstainstansrätten finner vidare att det är nödvändigt att pröva huruvida sökandena, undantagsvis, i förevarande speciella rättsliga sammanhang omfattas av sådana underförstådda processrättsliga skyddsregler som följer av en allmän rättsprincip.

— Huruvida det inom ramen för förfarandet för anpassning till den tekniska utvecklingen av direktiv 67/548 förekommer uttryckliga processrättsliga skyddsregler

76 Direktiv 67/548 innehåller varken någon bestämmelse som är avsedd att ge sådana berörda ekonomiska aktörer som befinner sig en likadan situation som sökandena rätten att ta initiativ till förfarandet för anpassning eller någon regel om att kommissionen, innan den framlägger ett förslag till anpassning, skall följa ett förfarande i vilket dessa aktörer omfattas av processrättsliga skyddsregler.

77 Det föreskrivs i punkt 1.7.2 tredje stycket i bilaga 6 till direktiv 67/548 att, om en tillverkare, distributör eller importör har tillgång till nya uppgifter, denne kan lämna ett förslag om ändring av bilaga 1 till de behöriga myndigheterna i en medlemsstat. Denna möjlighet rör emellertid endast förhållandet mellan den berörda ekonomiska aktören och medlemsstaten. Följaktligen innebär denna möjlighet inte att det på gemenskapsnivå föreligger någon rätt för dessa aktörer att inleda förfarandet eller att de omfattas av processrättsliga skyddsregler (se, för ett liknande resonemang, beslut av förstainstansrättens ordförande den 10 februari 2005 i mål T-291/04 R, *Enviro Tech Europe och Enviro Tech International mot kommissionen*, REG 2005, s. II-475, punkt 68, och, angående en liknande situation, beslutet i det ovan i punkt 72 nämnda målet *Bactria mot kommissionen*, punkt 51, fastställt genom domstolens beslut av den 12 december 2003 i mål C-258/02 P, *Bactria mot kommissionen*, REG 2003, s. I-15105, punkterna 43 och 44).

- 78 Aktörerna är enligt punkterna 4.1.3, 4.1.4 och 4.1.5 i bilaga 6 till direktiv 67/548 skyldiga att lämna uppgifter som rör klassificeringen endast till medlemsstaterna. Den skyldighet att informera de andra medlemsstaterna som enligt punkt 4.1.5 andra stycket i bilaga 6 till direktiv 67/548 åligger kommissionen rör enbart ett eventuellt förslag till klassificering vilket en medlemsstat som mottagit sådana uppgifter framlagt, och inte uppgifterna i sig, vilka sänds till medlemsstaterna endast efter uttrycklig begäran. Dessa skyldigheter gäller dessutom endast sådana synnerligen farliga ämnen som uttryckligen anges i punkterna 4.2.1–4.2.3 och inte sensibiliserande ämnen som till exempel kolofonium. I artikel 14 i direktiv 67/548, vilken sökandena har åberopat, föreskrivs endast en anmälningsskyldighet för aktörer som befinner sig i en situation som inte har något samband med den situation som sökandena i förevarande mål befinner sig i.
- 79 Det följer varken av ordalydelsen eller andan i dessa bestämmelser att det av dessa skyldigheter följer vissa processrättsliga skyddsregler på gemenskapsnivå. Utan att det är nödvändigt att avgöra huruvida medlemsstaterna eventuellt har föreskrivit några processrättsliga skyddsregler kan det konstateras att den ovan nämnda informationsskyldigheten, särskilt vad gäller synnerligen farliga ämnen, är avsedd att fullständigt och objektivt främja en målsättning av allmänintresse. Det gäller nämligen att uppnå den allmänna målsättningen att skydda hälsa, säkerhet och miljö på grundval av den allra senaste informationen rörande farliga ämnen genom att effektivt och enhetligt genomföra direktiv 67/548. Detta bekräftas av att det i punkt 4.1.5 första stycket i bilaga 6 till direktiv 67/548 anges att målsättningen är ”att så snart som möjligt uppnå en harmoniserad klassificering i gemenskapen genom det förfarande som beskrivs i artikel 28 i ... direktiv[et]”.
- 80 Av detta följer att dessa bestämmelser inte innehåller några processrättsliga skyddsregler på gemenskapsnivå till förmån för berörda ekonomiska aktörer som skulle kunna medföra att förevarande talan kan tas upp till sakprövning (se, för ett liknande resonemang, beslutet av den 30 januari 2001 i det ovan i punkt 73 nämnda målet *La Conquete* mot kommissionen, punkterna 44–49, fastställt genom beslutet av den 30 januari 2002 i det ovan i punkt 73 nämnda målet *La Conquete* mot kommissionen, punkt 42 och följande punkter).

81 Det kan dessutom påpekas att de i förevarande fall aktuella bestämmelserna klart skiljer sig från de bestämmelser som reglerar systemet med allmänna tullförmåner som gav upphov till dom av den 12 september 2002 i mål T-113/00, DuPont Teijin Films Luxembourg m.fl. mot kommissionen (REG 2002, s. II-3681, punkterna 47–55), eftersom gemenskapsadministrationen enligt de sistnämnda bestämmelserna har en ovillkorlig skyldighet att handla när en aktör har lämnat information. Som en följd av denna skyldighet omfattas den sistnämnde av en processrättslig skyddsregel vars iakttagande skall vara underställd en effektiv domstolsprövning. Sökandenas situation kan inte heller jämföras med den situation som gav upphov till domarna i de ovan i punkt 72 nämnda målen Pfizer Animal Health mot rådet och Alpharma mot rådet. I dessa domar slog förstainstansrätten fast att det förfarande som föreskrivs i artikel 24 i rådets direktiv 70/524/EEG av den 23 november 1970 om fodertillsatser (EGT L 270, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 3, s. 118), inte i sig medför en rätt att delta för berörda aktörer. Förstainstansrätten beaktade emellertid ändå den omständigheten att sökanden, i egenskap av den som ingett en ansökan enligt artikel 9g.2 och 9g.4 i direktiv 70/524, var den som hade gett upphov till att ett förfarande enligt artikel 4 i nämnda direktiv inleddes. I sistnämnda bestämmelse föreskrivs nämligen uttryckligen, till skillnad från de bestämmelser som reglerar förfarandet i förevarande fall, att beslutsförfarandet inleds efter ansökan av den berörde aktören och denne omfattas enligt nämnda bestämmelse dessutom av processrättsliga skyddsregler såsom rätten att under förfarandets olika skeden bli informerad om ansökan eventuellt inte uppfyller kraven, om ansökan avslås eller till och med om behandlingen av ansökan uppskjuts (domarna i de ovan i punkt 72 nämnda målen Pfizer Animal Health mot rådet, punkterna 101 och 102, och Alpharma mot rådet, punkterna 93 och 94).

82 Mot bakgrund av det ovan anförda konstaterar förstainstansrätten att den i förevarande mål relevanta lagstiftningen inte innehåller några processrättsliga skyddsregler i den mening som avses ovan i punkt 72 och följande punkter till förmån för sökandena som dessa skulle kunna åberopa i syfte att visa att den omtvistade rättsakten har tvingande rättsverkningar gentemot dem.

— Huruvida det förekommer processrättsliga skyddsregler som följer av allmänna rättsprinciper

- 83 Sökandena har inom ramen för sina argument rörande den administrativa och individuella arten av det aktuella förfarandet gjort gällande att kommissionen är skyldig att snabbt och opartiskt bedöma alla de faktiska och rättsliga omständigheter som den fått kännedom om genom de berörda aktörerna (nedan kallad omsorgsplikten). Omsorgsplikten utgör enligt sökandena en processrättslig skyddsregel som de kan åberopa under den inledande granskningen av de berörda ämnens inneboende egenskaper. Det skall även åligga gemenskapsdomstolarna att kontrollera att kommissionen iakttar omsorgsplikten.
- 84 Det skall i detta hänseende påpekas att det på grund av de snabba tekniska och vetenskapliga framstegen inom den berörda industrisektorn förvisso är viktigt för en fortgående och effektiv anpassning av direktiv 67/548 att företrädare för denna sektor deltar i förfarandet. Därom vittnar särskilt den informationsskyldighet som åligger berörda aktörer (se ovan punkt 76 och följande punkter) och sammansättningen av den arbetsgrupp som bistår kommissionen i dess uppgift och i vilken ingår bland annat företrädare för den berörda industrisektorn. De ekonomiska aktörernas intressen är således på ett lämpligt sätt företrädade i förfarandet för anpassning till tekniska framsteg av direktiv 67/548 (se, analogt, beslutet i det ovan i punkt 73 nämnda målet Molkerei Großbraunshain och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen, punkt 60). Att denna representation var effektiv synes dessutom framgå av att arbetsgruppen beaktade den information som den berörda industrisektorn lämnade, vilket bekräftas av de olika handlingarna i ärendet.
- 85 Det är likaså klart att kommissionen och arbetsgruppen, vilka mottar denna information, inom ramen för den inledande granskning som föregår utarbetandet av ett förslag till ändring av direktiv 67/548, är skyldiga att omsorgsfullt och opartiskt bedöma alla omständigheter som är relevanta i det aktuella fallet (se, analogt, domarna i de ovan i punkt 72 nämnda målen Pfizer Animal Health mot rådet, punkterna 171 och 172, och Alparma mot rådet, punkterna 182 och 183, där det hänvisas till domen i det ovan i punkt 43 nämnda målet Technische Universität München, punkt 14). Med avseende på de gemenskapsrättsliga bestämmelserna om

antibiotika i djurfoder och försiktighetsprincipen, vilken innebär ett krav på en så uttömmande vetenskaplig riskutvärdering som möjligt med utgångspunkt i vetenskapliga råd grundade på principerna om kompetens, insyn och oberoende, har förstainstansrätten dessutom slagit fast att omsorgsplikten utgör en viktig processrättslig skyddsregel för att säkerställa att åtgärderna är vetenskapligt objektiva och undvika att godtyckliga åtgärder vidtas (domarna i de ovannämnda målen Pfizer Animal Health mot rådet, punkt 172, och Alpharma mot rådet, punkt 183).

- 86 Till skillnad från vad sökandena har gjort gällande framgår det emellertid varken av denna rättspraxis eller av den rättspraxis som nämnts ovan i punkt 72 och följande punkter att berörda aktörer kan åberopa omsorgsplikten inom ramen för ett förfarande som leder till att rättsakter med allmän giltighet antas på samma sätt som de skulle kunna åberopa processrättsliga skyddsregler inom ramen för ett förfarande som syftar till att en individuell administrativ rättsakt antas. Tvärtom konstaterar förstainstansrätten med avseende på ovannämnda rättspraxis och i förevarande sammanhang att omsorgsplikten huvudsakligen utgör en objektiv processrättslig skyddsregel som följer av en absolut och ovillkorlig skyldighet som åligger gemenskapsinstitutionen vid utarbetandet av en rättsakt med allmän giltighet och inte av någon individuell rättighet.
- 87 Att omsorgsplikten definieras som en processrättslig skyddsregel i förfaranden som leder till antagandet av rättsakter med allmän giltighet innebär nämligen inte att de aktörer som deltar i det aktuella förfarandet därigenom direkt kan göra gällande några rättigheter eller att de har talerätt vid gemenskapsdomstolarna. Denna tolkning bekräftas av den omständigheten att det, i de ovan i punkt 72 nämnda målen Pfizer Animal Health mot rådet och Alpharma mot rådet, inte ansågs att talan om ogiltigförklaring kunde upptas till sakprövning på grundval av omsorgsplikten i dess egenskap av processrättslig skyddsregel till förmån för sökandena utan på grundval av andra kriterier, däribland uttryckliga processrättsliga skyddsregler i den aktuella lagstiftningen, som ledde till att sökandena skulle anses personligen berörda av den ifrågasatta förordningen (domarna i de ovan i punkt 72 nämnda målen Pfizer Animal Health mot rådet, punkt 90 och följande punkter, och Alpharma mot rådet, punkt 82 och följande punkter). Omsorgsplikten har dessutom i de nämnda

domarna endast beaktats inom ramen för prövningen av de ifrågasatta rättsakternas lagenlighet (domarna i de ovan i punkt 72 nämnda målen Pfizer Animal Health mot rådet, punkt 171 och följande punkter, och Alpharma mot rådet, punkt 182 och följande punkter).

88 Inom ramen för förfarandet anpassning till tekniska framsteg av direktiv 67/548 utgör omsorgsplikten huvudsakligen ett väsentligt och objektiva formkrav som utformats i det allmänna intresset av en vetenskapligt objektiv lagstiftning som grundas på principerna om kompetens, insyn och oberoende (se, analogt, domen i det ovan i punkt 72 nämnda målet Pfizer Animal Health mot rådet, punkt 171 och 172, och generaladvokaten M. Poiares Maduros förslag till avgörande inför domstolens dom av den 22 februari 2005 i mål C-141/02 P, kommissionen mot max.mobil, REG 2005, s. I-1283, punkterna 55 och 56). Av detta följer att omsorgspliktens omfattning tydligt skiljer sig från dess omfattning i administrativa förfaranden som syftar till antagandet av individuella rättsakter beträffande vilka det i rättspraxis har slagits fast att omsorgsplikten är avsedd att skydda enskilda (se, bland annat, domen i det ovan i punkt 43 nämnda målet Technische Universität München, punkt 14, förstainstansrättens dom av den 18 september 1995 i mål T-167/94, Nölle mot rådet och kommissionen, REG 1995, s. II-2589, punkterna 73–76, och av den 9 juli 1999 i mål T-231/97, New Europe Consulting och Brown mot kommissionen, REG 1999, s. II-2403, punkterna 37 och följande punkter). Även om omsorgsplikten inom ramen för ett förfarande som leder till antagandet av rättsakter med allmän giltighet inte ger upphov till några individuella rättigheter som kan ge enskilda rätt att väcka talan om ogiltigförklaring är det emellertid inte uteslutet att dessa vid gemenskapsdomstolarna kan göra gällande att ett gemenskapsorgan har åsidosatt denna skyldighet såvida förutsättningarna för att en talan om ogiltigförklaring eller om skadestånd skall upptas till sakprövning är uppfyllda (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 17 mars 2005 i mål T-285/03, Agraz m.fl. mot kommissionen, REG 2005, s. II-1063, punkterna 49–54).

89 Av den rättspraxis som nämnts ovan i punkterna 73 och 74 följer även att allmänna gemenskapsrättsliga principer såsom rätten att bli hörd och omsorgsplikten inte har samma räckvidd i förfaranden som leder till antagandet av rättsakter med allmän giltighet som i administrativa förfaranden som syftar till antagandet av en individuell rättsakt. Av detta följer att de skyddsprinciper som utarbetats i rättspraxis avseende sådana administrativa förfaranden inte oförändrade kan tillämpas i förfaranden som leder till antagandet av rättsakter med allmän giltighet och att omsorgsplikten i det

sistnämnda fallet inte utgör en individuell processrättslig skyddsregel (se, för ett liknande resonemang avseende rätten att bli hörd, domen i det ovan i punkt 72 nämnda målet Pfizer Animal Health mot rådet, punkt 487, och där angiven rättspraxis). Därav följer även att det var fel av sökandena att åberopa domen i det ovan i punkt 43 nämnda målet max.mobil mot kommissionen, vilken för övrigt upphävts av domstolen efter överklagande (domen i det ovan i punkt 89 nämnda målet kommissionen mot max.mobil).

- 90 Av det ovan anförda följer att sökandena inte kan vinna framgång med sitt argument avseende omsorgsplikten.
- 91 Mot bakgrund av att sökandena inte omfattas av vare sig uttryckliga eller underförstådda processrättsliga skyddsregler inom ramen för förfarandet för anpassning till tekniska framsteg av direktiv 67/548, kan det inte anses att den omtvistade rättsakten har bindande rättsverkningar för dem, och den utgör följaktligen inte en rättsakt mot vilken en talan om ogiltigförklaring kan väckas i den mening som avses i artikel 230 EG.
- 92 Förstainstansrätten finner mot bakgrund av det ovan anförda att den omtvistade rättsakten inte har bindande rättsverkningar för sökandena och att den följaktligen inte kan förändra deras rättsliga ställning. Den utgör därför inte en rättsakt mot vilken en talan om ogiltigförklaring kan väckas i den mening som avses i artikel 230 EG.

Sökandenas rätt till en effektiv domstolsprövning

- 93 Förstainstansrätten skall slutligen pröva sökandenas argument att det av legalitetsprincipen och av rätten till en effektiv domstolsprövning följer att deras talan skall upptas till sakprövning, eftersom förstainstansrätten är den enda instans som kan pröva lagenligheten av den omtvistade rättsakten.

94 Det är i detta avseende tillräckligt att hänvisa till den rättspraxis enligt vilken den omständigheten att eventuella rättsmedel saknas, även om detta skulle anses klarlagt, inte kan motivera en ändring genom domstolstolkning av de rättsmedel och de förfaranden som föreskrivs i fördraget. Avsaknaden av rättsmedel kan under inga omständigheter medföra att en talan om ogiltigförklaring som väckts av en fysisk eller juridisk person och som inte uppfyller villkoren i artikel 230 fjärde stycket EG tas upp till sakprövning (domstolens dom av den 1 april 2004 i mål C-263/02 P, kommissionen mot Jégo-Quéré, REG 2004, s. I-3425, punkt 36, förstainstansrättens dom av den 22 februari 2000 i mål T-138/98, ACAV m.fl. mot rådet, REG 2000, s. II-341, punkt 68, och beslutet av den 29 april 2002 i det ovan i punkt 72 nämnda målet *Bactria* mot kommissionen, punkt 54).

95 Det skall vidare konstateras att sökandena inte har visat att en aktör som befinner sig i motsvarande situation som sökandena inte kan ifrågasätta giltigheten av ett beslut att inte upphäva klassificeringen av kolofonium genom att vid nationella domstolar väcka talan mot nationella tillämpningsföreskrifter som den berörda medlemsstaten antagit. Ett sådant mål skulle kunna ge upphov till en begäran om förhandsavgörande med stöd av artikel 234 EG rörande giltigheten av det aktuella direktivet (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens beslut av den 30 april 2003 i mål T-154/02, *Villiger Söhne* mot rådet, REG 2003, s. II-1921, punkterna 60 och 61). Det förefaller inte uteslutet att sökandena åtminstone skulle kunna utverka en nationell rättsakt mot vilken talan kan väckas vid en nationell domstol genom att till exempel ansöka hos de nationella myndigheterna om ett undantag från tillämpningen av direktiv 67/548 i fråga om kolofonium och från tillämpningen av all nationell lagstiftning som har till syfte att införliva direktivet. Det skall för övrigt understrykas att sökandena hittills inte ens har försökt att genom något enda rättsmedel ifrågasätta nuvarande klassificering av kolofonium som sensibiliserande ämne trots att denna klassificering, som gjordes vid de ändringar som infördes genom direktiven 93/72 och 94/69, gäller sedan mer än tio år tillbaka. Sökandena har således inte styrkt att det saknas lämpliga nationella rättsmedel. Det följer dessutom av domstolens rättspraxis att, även om det efter en konkret prövning av nationella förfarandebestämmelser framgår att dessa regler inte möjliggör för en enskild att få till stånd en prövning av den omtvistade rättsaktens giltighet, denna omständighet inte på något sätt påverkar ovanstående konstateranden, eftersom en sådan ordning skulle medföra att gemenskapsdomstolarna i varje konkret fall skulle tvingas tolka nationella processrättsliga bestämmelser, vilket de inte är behöriga att göra inom ramen för sin kontroll av lagenligheten av gemenskapens rättsakter (domstolens dom av den 25 juli 2002 i mål C-50/00 P, *Unión de Pequeños Agricultores* mot rådet, REG 2002, s. I-6677, punkt 43).

96 Yrkandet om ogiltigförklaring av den omtvistade rättsakten skall följaktligen avvisas.

2. Huruvida skadeståndsyrkandet kan upptas till sakprövning

Parternas argument

97 Svaranden har gjort gällande att även skadeståndsyrkandet skall avvisas, eftersom det framställts för sent. I andra hand har svaranden anfört att det är uppenbart att skadeståndsyrkandet är ogrundat.

98 Intervenienten har inte yttrat sig i frågan huruvida skadeståndsyrkandet kan upptas till sakprövning.

99 Sökandena har erinrat om att det för att en skadeståndstalan skall upptas till sakprövning krävs att det visas att svarandens agerande är rättsstridigt, att det verkligen föreligger en skada och att det finns ett orsakssamband mellan agerandet och den åberopade skadan (domstolens dom av den 2 december 1971 i mål 5/71, Zuckerfabrik Schöppenstedt mot rådet, REG 1971, s. 975; svensk specialutgåva, volym 1, s. 607).

100 Vad för det första gäller det rättsstridiga agerandet framgår enligt sökandena i förevarande fall av de olika grunder som anförts till stöd för yrkandet om ogiltigförklaring att svaranden handlat rättsstridigt då den omtvistade rättsakten

antogs. Även kommissionens företrädare handlade rättsstridigt under det skede som föregick antagandet av denna rättsakt. Sökandena anser särskilt att kommissionen, då den trots att det var "vetenskapligt motiverat" att upphäva klassificeringen av kolofonium underlät att göra detta, inte endast överskred sin behörighet utan även underlät att snabbt och opartiskt pröva deras klagomål och begäran, och därigenom åsidosatte skyldigheten att iaktta god förvaltnings sed.

101 Det följer enligt sökandena av fast rättspraxis att ett rättsstridigt agerande räcker för att gemenskapen skall ådra sig utomobligatoriskt skadeståndsansvar när den omtvistade rättsakten inte är av "lagstiftande" art och när kommissionen inte har ett stort utrymme för skönsässig bedömning. I förevarande fall är den omtvistade rättsakten en individuell rättsakt, som riktar sig till sökandena, och inte en "lagstiftande" rättsakt. Även om den omtvistade rättsakten var av "lagstiftande" art — vilket inte är fallet — har kommissionen genom att anta den gjort sig skyldig till en tillräckligt klar överträdelse av en överordnad rättsregel till skydd för enskilda (domen i det ovan i punkt 99 nämnda målet Zuckerfabrik Schöppenstedt mot rådet, och förstainstansrättens dom av den 15 april 1997 i mål T-390/94, Schröder m.fl. mot kommissionen, REG 1997, s. II-501), på grund av att den har åsidosatt fördraget och flera grundläggande gemenskapsrättsliga principer om skydd för enskildas rättigheter och berättigade förväntningar. Sökandena har dessutom gjort gällande att kommissionen inte har ett stort utrymme för skönsässig bedömning när den fattar beslut om att ta upp ett ämne i bilaga 1 till direktiv 67/548, eftersom den enligt de regler och kriterier som fastställs i detta direktiv är skyldig att klassificera ämnena på grundval av deras inneboende egenskaper.

102 Vad för det andra gäller den skada som uppstått till följd av den omtvistade rättsakten har sökandena anfört att deras kunder inom Europeiska unionen på grund av den rättsstridiga klassificeringen inte längre har tilltro till kolofonium och söker efter ersättningsprodukter och, i vissa fall, gradvis upphör att använda produkter som innehåller kolofonium, vilket får till följd att den relevanta marknaden liksom sökandenas vinster blir mindre. Sökandena har dessutom de senaste tio åren lagt ned mycket tid, energi och pengar under förfarandet för klassificering och märkning, särskilt genom att de har vänt sig till juridiska och tekniska rådgivare och experter för att förbereda förevarande talan. Sökandena har uppskattat att de därigenom har åsamkats en ekonomisk skada som uppgår till över 250 000 euro. Sökandena har i andra hand yrkat att förstainstansrätten skall

fastställa att gemenskapen är ansvarig för en omedelbart förestående skada som kan förutses med tillräcklig säkerhet, även om skadans storlek ännu inte kan fastställas exakt (domstolens dom av den 2 juni 1976 i de förenade målen 56/74-60/74, Kampffmeyer m.fl. mot kommissionen och rådet, REG 1976, s. 711, punkt 6; svensk specialutgåva, volym 3, s. 103)

- 103 Vad för det tredje gäller orsakssambandet mellan den omtvistade rättsaktens rättsstridighet och den åberopade skadan, har sökandena gjort gällande att deras kunder har avbrutit affärsförbindelserna och ersatt kolofonium med andra produkter som en direkt följd av den omtvistade rättsakten. Sökandena har i detta hänseende yrkat att förstainstansrätten skall fastställa att svaranden är skyldig att ersätta den skada som har uppstått på grund av den omtvistade rättsakten och förordna om att skadeståndsbeloppet skall fastställas genom en överenskommelse mellan parterna eller, om en sådan överenskommelse inte är möjlig, av förstainstansrätten (domstolens dom av den 14 maj 1975 i mål 74/74, CN/TA mot kommissionen, REG 1975, s. 533; svensk specialutgåva, volym 2, s. 461).
- 104 Svaranden har invänt att skadeståndstalan är preskriberad. Sökandena har härvid anført att fristen för att väcka en sådan talan började löpa vid tidpunkten då den omtvistade rättsakten antogs, eftersom det administrativa granskningsförfarandet avseende kolofonium därigenom avslutades. Kommissionen skulle sannolikt ha tillbakavisat alla klagomål som anfördes innan den omtvistade rättsakten antogs med motiveringen att det var för tidigt att framställa sådana. Den omtvistade rättsakten är daterad den 23 augusti 2003 och sökandena väckte talan den 29 oktober 2003, det vill säga inom den frist på fem år som föreskrivs för att väcka talan enligt artikel 288 andra stycket EG.

Förstainstansrättens bedömning

- 105 Svaranden har gjort gällande att skadeståndstalan är preskriberad eftersom den väckts för sent, det vill säga mer än tio år efter det att kolofonium klassificerades

som farligt ämne enligt direktiven 93/72 och 94/69. Svaranden har i andra hand anfört att det är uppenbart att nämnda yrkande är ogrundat och har därvid hänvisat till förstainstansrättens beslut av den 17 december 2003 i mål T-346/03, Krikorian m.fl. mot parlamentet (REG 2003, s. II-6037, punkterna 14 och 15).

- 106 Förstainstansrätten erinrar inledningsvis om att det av artikel 46 i domstolens stadga följer att talan mot gemenskaperna om ansvar i utomobligatoriska rättsförhållanden skall preskriberas fem år efter den händelse som föranleder ansvarstalan. Denna preskriptionstid kan inte börja löpa förrän samtliga förutsättningar för skadeståndsskyldigheten är uppfyllda. Dessa förutsättningar är att gemenskapsinstitutionerna skall ha gjort sig skyldiga till ett rättsstridigt agerande, att den påstådda skadan verkligen skall föreligga och att det skall finnas ett orsakssamband mellan detta agerande och den skada som gjorts gällande (domstolens dom av den 27 januari 1982 i de förenade målen 256/80, 257/80, 265/80, 267/80 och 5/81, Birra Wührer m.fl. mot rådet och kommissionen, REG 1982, s. 85, punkt 10, förstainstansrättens dom av den 16 april 1997 i mål T-20/94, Hartmann mot rådet och kommissionen, REG 1997, s. II-595, punkt 107, och av den 31 januari 2001 i mål T-76/94, Jansma mot rådet och kommissionen, REG 2001, s. II-243, punkt 76). Kravet på att det skall föreligga en säker skada är uppfyllt när skadan är omedelbart förestående och kan förutses med tillräcklig säkerhet, även om skadans storlek ännu inte kan fastställas exakt (domstolens dom av den 14 januari 1987 i mål 281/84, Zuckerfabrik Bedburg mot rådet och kommissionen, REG 1987, s. 49, punkt 14).
- 107 När skadeståndsskyldigheten grundas på en rättsakt med allmän giltighet börjar inte preskriptionstiden löpa förrän de skadebringande verkningarna av denna akt har uppstått och således inte innan de berörda har lidit en säker skada (domen i de ovannämnda förenade målen Birra Wührer m.fl. mot rådet och kommissionen, punkt 10, förstainstansrättens dom av den 4 februari 1998 i mål T-246/93, Bühring mot rådet, REG 1998, s. II-171, punkt 66, och förstainstansrättens beslut av den 17 januari 2001 i mål T-124/99, Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi mot Euratom, REG 2001, s. II-53, punkt 23).
- 108 Svaranden har med rätta påpekat att klassificeringen av kolofonium som farligt ämne, vilken fortfarande gäller, senast följer av den ändring av direktiv 67/548 som gjordes genom direktiv 94/69, vilket trädde i kraft den 3 januari 1995 och skulle

införlivas med medlemsstaternas nationella rätt senast den 1 september 1996. Det skall således konstateras att den redan gällande klassificeringen inte på något vis har ändrats genom den omtvistade rättsakten.

- 109 Av detta följer att den skada som sökandena åsamkats, om det skall antas att denna är styrkt, inte under några omständigheter följer av den omtvistade rättsakten utan av genomförandet av direktiv 67/548 och möjligen av ändringen av direktivet avseende klassificeringen av kolofonium. Såsom svaranden med rätta har gjort gällande följer det för övrigt av punkt 99 i ansökan varigenom talan väcktes att sökandena själva i huvudsak anser att den åberopade skadan har orsakats av "den rättsstridiga klassificeringen", det vill säga av den rättsakt varigenom kolofonium klassificerades som farligt ämne. Sökandena kan således inte vinna framgång med sitt argument att den omtvistade rättsakten utgör "utgångspunkten för en skadeståndstalan, eftersom det administrativa granskningsförfarandet avseende kolofonium därigenom avslutas". Mot bakgrund av förstainstansrättens konstateranden ovan i punkt 58 och följande punkter saknas det under alla omständigheter grund för det sistnämnda påståendet.
- 110 Förstainstansrätten skall följaktligen bedöma vid vilken tidpunkt villkoren för skadeståndsansvar kan ha uppfyllts i förevarande fall.
- 111 Förstainstansrätten konstaterar att sökandena, inte ens efter det att svaranden uttryckligen gjorde gällande preskription, har framlagt bevisning för vid vilken tidpunkt, eller under vilken period, samtliga villkor för skadeståndsskyldigheten uppfylldes. De har endast på ett oklart och föga utförligt sätt gjort gällande att deras europeiska kunder på grund av "den rättsstridiga klassificeringen" inte längre hade tilltro till kolofonium och sökte efter ersättningsprodukter och, i vissa fall, gradvis upphörde att använda produkter som innehåller kolofonium, vilket fick till följd att den relevanta marknaden liksom sökandenas vinster blev mindre. Sökandena har heller inte preciserat huruvida den åberopade skadan uppstod till följd av en enstaka händelse eller om den uppstår fortlöpande. Oberoende av huruvida dessa omständigheter i sig räcker för att fastställa att det föreligger en skada och att det finns ett orsakssamband med det påstått rättsstridiga agerandet, framgår av dessa

påståenden varken den exakta tidpunkten eller ens under vilken period en sådan skada skulle ha kunnat uppstå till följd av den ifrågasatta klassificeringen.

112 Förstainstansrätten finner mot bakgrund av det ovan anförda att svaranden med rätta har gjort gällande att den åberopade skadan, om det skall antas att denna verkligen orsakats av klassificeringen av kolofonium och att kraven i artikel 288 andra stycket EG således är uppfyllda, med nödvändighet uppstod antingen omedelbart efter det att direktiv 94/69 trädde i kraft eller senast omedelbart efter det att medlemsstaterna införlivade direktiv 94/69, vilket skulle ske senast den 1 september 1996. Med hänsyn till att sökandena själva har hävdats att den åberopade skadan orsakades av klassificeringen av kolofonium som farligt ämne, är det högst osannolikt att de skadebringande verkningarna av denna klassificering uppstod, eller började ge sig till känna, först i slutet av 1990-talet eller senare.

113 Med hänsyn till svarandens utförliga resonemang i punkterna 51 och 53 i dess invändning om rättegångshinder, ankom det på sökandena, som i sin ansökan endast framfört oklara argument, att inkomma med ytterligare bevisning rörande den tidpunkt eller den exakta period under vilken de påstått skadebringande verkningarna uppstod liksom i fråga om huruvida den åberopade skadan eventuellt uppstod fortlöpande. Detta gäller särskilt som sökandena själva har medgett att de kände till de skadliga verkningarna på deras ekonomiska verksamhet av klassificeringen av kolofonium redan under 1990-talet, vilket är den period då de påbörjade sina betydande ansträngningar för att utverka att de behöriga gemenskapmyndigheterna skulle upphäva klassificeringen av ämnet.

114 Eftersom sökandena inte har gett några förtydliganden i detta avseende som svar på invändningen om rättegångshinder skall förstainstansrätten vid prövningen av

denna invändning beakta den tidpunkt då direktiv 94/69 skulle införlivas med nationell rätt. Vid denna tidpunkt hade nämligen den även nu gällande klassificeringen av kolofonium obestridligen verkningar i medlemsstaternas rättssystem.

- 115 Om den av sökandena åberopade skadan uppstod till följd av en enstaka händelse började således enligt artikel 46 i domstolens stadga den preskriptionstid på fem år inom vilken en skadeståndstalan skall väckas löpa senast den 1 september 1996. Om preskriptionen inte avbrutits innan ansökan ingavs den 29 oktober 2003 är sökandenas talan mot gemenskaperna om utomobligatoriskt ansvar preskriberad och skadeståndsyrkandet skall i så fall avvisas.
- 116 Trots att sökandena inte framfört några särskilda argument i denna fråga, anser förstainstansrätten att den av dem åberopade skadan inte nödvändigtvis uppkommit till följd av en enstaka händelse utan att den kan uppkomma fortlöpande. I ett sådant fall av fortlöpande skada skall preskription i enlighet med artikel 46 i domstolens stadga anses ha inträtt avseende den period som ligger mer än fem år före den dag då den preskriptionsavbrytande handlingen vidtogs, utan att detta påverkar de anspråk som har uppkommit under senare perioder (se, förstainstansrättens dom av den 21 april 2005 i mål T-28/03, Holcim (Deutschland) mot kommissionen, REG 2005, s. II-1357, punkt 70, och där angiven rättspraxis). Enligt artikel 46 i domstolens stadga kan preskription avbrytas genom att talan väcks vid domstolen eller genom att den skadelidande dessförinnan gör framställning hos en av gemenskapens behöriga institutioner.
- 117 Det framgår av handlingarna i målet att sökandena inte har gjort någon framställning hos kommissionen i enlighet med artikel 46 andra meningen i domstolens stadga för att utfå ersättning för den skada de har åsamkats. Följaktligen kan endast den ansökan varigenom talan väcktes i förevarande mål som ingavs den 29 oktober 2003 anses som en preskriptionsavbrytande handling i den mening som avses i artikel 46 i domstolens stadga.

- 118 För det fall det rör sig om en fortlöpande skada skall, mot bakgrund av det ovan anförda, förevarande skadeståndsyrkande avvisas i den mån det rör den skada som påstås ha uppkommit under den period som ligger mer än fem år före ovannämnda tidpunkt, det vill säga före den 29 oktober 1998.
- 119 I den mån som skadeståndstalan inte är preskriberad i fråga om en eventuell fortlöpande skada finner förstainstansrätten, som enligt artikel 113 i rättegångsreglerna när som helst på eget initiativ kan pröva huruvida talan skall avvisas till följd av att det föreligger ett rättegångshinder som inte kan avhjälpas, att skadeståndstalan dessutom skall avvisas på grund av att kraven i artikel 44.1 c i rättegångsreglerna inte är uppfyllda.
- 120 Enligt denna bestämmelse skall nämligen varje ansökan innehålla uppgifter om föremålet för talan och en kortfattad framställning av grunderna för denna. Dessa uppgifter skall vara tillräckligt klara och precisa för att svaranden skall kunna förbereda sitt försvar och förstainstansrätten skall kunna pröva talan, i förekommande fall utan att ha tillgång till andra uppgifter. För att garantera rättssäkerheten och en god rättskipning krävs, för att en talan skall kunna tas upp till sakprövning, att de mest väsentliga faktiska och rättsliga förhållanden som talan grundas på åtminstone kortfattat men på ett konsekvent och begripligt sätt framgår av innehållet i själva ansökan. Vad gäller särskilt en ansökan om ersättning för skada som påstås ha vållats av en gemenskapsinstitution skall denna innehålla uppgifter som gör det möjligt att identifiera det agerande som läggs institutionen till last, skälen till att sökanden anser att det finns ett orsakssamband mellan agerandet och den skada som sökanden säger sig ha lidit samt arten och omfattningen av denna skada (förstainstansrättens dom av den 10 februari 2004 i de förenade målen T-215/01, T-220/01 och T-221/01, Calberson GE mot kommissionen, REG 2004, s. II-587, punkt 176, och av den 3 februari 2005 i mål T-19/01, Chiquita Brands m.fl. mot kommissionen, REG 2005, s. II-315, punkt 64 och följande punkter).
- 121 Det skall konstateras att ansökan i förevarande mål inte uppfyller dessa krav, eftersom det där inte klart och på ett entydigt, konsekvent och begripligt sätt redogörs för de omständigheter som utgör den åberopade skadan. Ansökan

innehåller inte heller några uppgifter om orsakssambandet mellan det påstått rättsstridiga agerandet och denna skada.

- 122 Sökandenas påståenden rörande orsaken till skadan är så oklara att förstainstansrätten inte kan pröva talan. Såsom det framgår av de konstateranden som gjorts ovan i punkterna 108–113 är det omöjligt att med tillräcklig säkerhet fastställa vad som utlöst skadan, när denna uppstod och följaktligen under hur lång tid den eventuellt varade. Sökandena har inte heller genom konkreta uppgifter visat hur den ekonomiska skada uppgående till åtminstone 250 000 euro, som de påstår sig ha lidit på grund av sina ansträngningar att få till stånd ett upphävande av klassificeringen av kolofonium, liksom den skada som enligt sökandena följer av att affärsförbindelserna med deras kunder avbrutits, skulle ha orsakats av det rättsstridiga agerande som gjorts gällande i första hand, det vill säga den omtvistade rättsakten i sig.
- 123 Det skall även påpekas att sökandenas resonemang med avseende på orsakssambandet är motsägelsefullt. De har nämligen i första hand gjort gällande att skadan har orsakats av den omtvistade rättsakten i sig. Vidare har de i strid med det första påståendet åtminstone underförstått hävdatt att det är den ”rättsstridiga klassificeringen” som har orsakat skadan. I punkt 102 i ansökan har de inte desto mindre uppgett att ”det med avseende på orsakssambandet mellan den omtvistade rättsaktens rättsstridighet och skadan är uppenbart att den omständigheten att deras kunder har avbrutit affärsförbindelserna och ersatt kolofonium med andra produkter är en direkt följd av kommissionens beslut att inte ta bort kolofonium från förteckningen i bilaga 1 till direktiv 67/548”.
- 124 Av detta följer att ansökan med avseende på identifieringen av den åberopade skadan och orsakssambandet mellan det påstått rättsstridiga agerandet och denna skada inte uppfyller kraven i artikel 44.1 c i rättegångsreglerna. Även om det skulle antas att skadeståndstalan kan upptas till sakprövning, följer av det ovanstående att den är uppenbart ogrundad.

125 Förevarande skadeståndstalan skall följaktligen avvisas.

3. Huruvida invändningen om rättsstridighet som framförts med stöd av artikel 241 EG kan upptas till sakprövning

Parternas argument

126 Svaranden har även gjort gällande att den invändning om rättsstridighet som sökandena framfört mot direktiv 93/72 och 94/69 skall avvisas.

127 Intervenienten har inte inkommit med något yttrande i frågan huruvida invändningen om rättsstridighet kan upptas till sakprövning.

128 Sökandena har i andra hand yrkat att förstainstansrätten med tillämpning av artikel 241 EG skall slå fast att klassificeringen av kolofonium i bilaga 1 till direktiv 67/548 inte skall gälla i förhållande till dem.

Förstainstansrättens bedömning

129 Vad gäller frågan huruvida invändningen om rättsstridighet kan upptas till sakprövning räcker det att hänvisa till fast rättspraxis, enligt vilken det förhållandet att det är möjligt att, med stöd av artikel 241 EG, åberopa att en rättsakt med allmän giltighet, förutsatt att den är rättslig grund för den omtvistade rättsakten, inte är

tillämplig inte utgör en självständig rätt att väcka talan utan kan endast utövas på ett accessoriskt sätt. Artikel 241 EG kan följaktligen inte åberopas då det inte föreligger en rätt att väcka talan i sak, vilket i förvarande fall beror på att talan om ogiltigförklaring och talan om skadestånd inte kan upptas till sakprövning (domstolens dom av den 16 juli 1981 i mål 33/80, Albin mot rådet och kommissionen, REG 1981, s. 2141, punkt 17, och av den 11 juli 1985 i de förenade målen 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 och 10/84, Salerno m.fl. mot kommissionen och rådet, REG 1985, s. 2523, punkt 36, förstainstansrättens dom av den 22 oktober 1996 i mål T-154/94, CSF och CSME mot kommissionen, REG 1996, s. II-1377, punkt 16, samt förstainstansrättens beslut av den 19 september 2001 i de förenade målen T-54/00 och T-73/00, Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa m.fl. mot rådet, REG 2001, s. II-2691, punkt 82).

- 130 Av detta följer att invändningen om rättsstridighet som framförts med stöd av artikel 241 EG skall avvisas utan att det behöver prövas huruvida den omtvistade rättsakten har samband med direktiven 93/72 och 94/69.

Rättegångskostnader

- 131 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökandena har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.
- 132 Enligt artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna skall medlemsstater som har intervenerat i tvisten bära sina rättegångskostnader. Republiken Finland skall i egenskap av intervenient således bära sin rättegångskostnad.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande:

- 1) **Talan avvisas.**
- 2) **Sökandena skall bära sin egen rättegångskostnad och ersätta svarandens rättegångskostnad.**
- 3) **Intervenienten skall bära sin rättegångskostnad.**

Luxemburg, den 14 december 2005.

E. Coulon

Justitiesekreterare

M. Jaeger

Ordförande

Innehållsförteckning

Tillämpliga bestämmelser	II - 5847
1. Relevanta bestämmelser i EG-fördraget	II - 5847
2. Klassificering som farligt ämne	II - 5848
3. Anpassning till den tekniska utvecklingen av direktiv 67/548	II - 5853
Bakgrund och förfarande	II - 5856
Rättslig bedömning	II - 5860
1. Huruvida yrkandet om ogiltigförklaring av den omtvistade rättsakten kan upptas till sakprövning	II - 5860
Parternas argument	II - 5860
Förstainstansrättens bedömning	II - 5865
Inledande synpunkter	II - 5865
Den omtvistade rättsaktens rättsliga art	II - 5867
— Inledande synpunkter	II - 5867
— Huruvida granskningen av ämnenas inneboende egenskaper är administrativ och individuell	II - 5868
— Huruvida kommissionens avslagsbeslut är av administrativ art och slutgiltigt och huruvida rättspraxis angående avslag på eller avskrivning av klagomål på konkurrensområdet är tillämplig	II - 5870
Huruvida enskilda omfattas av processrättsliga skyddsregler inom ramen för anpassningen till tekniska framsteg av direktiv 67/548	II - 5873
— Inledande anmärkningar	II - 5873
	II - 5895

— Huruvida det inom ramen för förfarandet för anpassning till den tekniska utvecklingen av direktiv 67/548 förekommer uttryckliga processrättsliga skyddsregler	II - 5875
— Huruvida det förekommer processrättsliga skyddsregler som följer av allmänna rättsprinciper	II - 5878
Sökandenas rätt till en effektiv domstolsprövning	II - 5881
2. Huruvida skadeståndsyorkandet kan upptas till sakprövning	II - 5883
Parternas argument	II - 5883
Förstainstansrättens bedömning	II - 5885
3. Huruvida invändningen om rättsstridighet som framförts med stöd av artikel 241 EG kan upptas till sakprövning	II - 5892
Parternas argument	II - 5892
Förstainstansrättens bedömning	II - 5892
Rättegångskostnader	II - 5893